

LĀTVAS

No. 38. Metai XII

Rugsējo-Sept. 17, 1932

BSR valet.
republikāne
infotarieta

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XVIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

MATO 9, 1—8

ANUO metų Jėzus, išėdęs į laivelį, jis persijūrė ir atvyko į savo miestą. Štai, atnešta pas jį stabo ištiktas žmogus, paguldytas patale. Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktam: Pasitikėk, sūnau tavo nuodėmės tau atleistos. Bet štai, kaikurie Rašto žinovai kalbėjo sau vieni: Tasai piktžodžiauja. Jėzus, pamatęs jų mintis, tarė: Kam jūs manote pikta savo širdyje? Kas pigiau sakyti: Tavo nuodėmės tau atleistos, ar sakyti: Kelkis ir vaikščiok? Bet kad žinotumėte žmogaus Sūnų turint ant žemės valdžios atleisti nuodėmes, tuomet jis tarė stabo ištiktam:

JAUNYSTĘ PRARADUS...

Tėvui ir motinai
Ištariau kadaisia adios —
Sakiau: atsisveikinus amžinai —
Nebegrįšiu jau atgalios!..
Vienas klajojau
Tamsiais vieškeliais ir gatvėmis;
Vienas dūmojau:—
Nejau-nejau gyvensiu tik naktimis?!..
Bet tie vakarai visuomet gražūs,
Ir tos naktys visuomet viliojo:
Širdis meilės amžinai ištroškus
Visur jos ieškojo...

L e k c i j a .

I KAR. 1, 4—8

BROLIAI: Aš visuomet sakau ačiū mano Dievui dėl jūsų už Dievo malonę, kuri jums suteikta Jėzuje Kristuje, kad jame jūs pasidarėte turtingi visakuo, visokiu mokslu ir visokiu žinojimu, nes liudijimas apie Kristų sustiprėjo jūsų tarpe, taip kad jums netrūksta jokios malonės, ir jūs laukiate apsiareiškimo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo dienoje.

Kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus. Matydamos gi tai minios, bijojo ir garbino Dievą, kurs buvo davęs žmonėms tokios valdžios.

Ir tik kai jaunystė
Iš ištvirkėlės glėbio
Išskrido lyg balta paukštė
Už okeano beribio:—

Atsiminiau tada
Gimtineį ir tą kryžių,
Pasvirusį prieš tėvų sodybą —
Atsiminiau — grįšti turiu!..

Ašaroms už meilę skersgatvyje
Apverkęs akis ir veidus
Vėl vienas tėviškės kelyje
Grįžtu, jaunystę praradus...

Ikaras

Kaunas, 1932-III-7.

Švenčiausios Marijos Supratimas

Igimtos mūsų sielai prigimto proto išgalės leidžia mums pažinti gamtos ir prigimties tiesas, tačiau, menkai teišsigali apšviesti mus viršprigimtiniuose dalykuose. Štai, Šventoji Dvasia savo supratimo dovana suteikia mums tam tikros galios išvelgti ir, kad ir nevisai pilnai, kadangi tikrai DIEVO protas yra beribis, suvokti viršprigimtiniojo gyvenimo paslaptis: “Nes ji yra amžinosios šviesos spindėjimas ir DIEVO didenybės veidrodis be dėmės ir jojo gerumo vaizdas” (Išm. VII. 26) šita dovana patiekia šviesos, tikrajam, apreikštajam tikėjimui atskirti nuo kiekvieno kito ir jojo tiesoms riparodyti. Pavyzdžiui, palaimintasis

Klemensas Marija Hofbauer'is (mr. 1820), būdamas visai menko mokslo, buvo taip miklus visuose tikėjimo dalykuose, kad lengviausiai išrišdavo sunkiausius tikėjimo klausimus ir abejones taip, kad neretai jojo klausdavosi patarimo ir baigusieji aukštesnį teologijos mokslą! Gi tokia šv. Katryna Siennietė (mr. 307) buvo įtikinusi tikėjime 59 Aleksandrijos mokslinčius ir atvertė juos prie katalikų tikėjimo! Mat, patsai JĖZUS KRISTUS šitokį supratimą tikėjimo dalykuose pažadėjo savo išpažintojams: “Aš duosiu jums iškalbos ir išminties, kuriai negalės atsistengti ir prieštarauti nė vienas jūsų priešininkas.” (Luk. XXII. 15).

Supratimo dovana yra skirtinga nuo tikėjimo dorybės. Tikėjimo dorybė verčia mus tvirtai tikėti į visas Apreiškimo tiesas, kad mes jų ir nesuprantame; gi supratimo dovana padeda mūsų protui, kiek galima giliau, suprasti ir išaiškinti šitas tiesas. Šitokiuo supratimu buvo ypatin-gai apdovanoti Bažnyčios Tėvai ir Dak-tarai, kurių tarpe ypač įžymią vietą uži-ma šv. Tamas Akvinietis, Angeliškas Dak-taras.

Tačiau, šita supratimo dovana neap-šviečia mus dalykuose, kurie tiesioginiai, ar netiesioginiai nepaliečia tikėjimo tiesų. Norėdama apsaugoti mus nuo puikybės ir palaikyti nuolankume, Aukščiausiojo iš-mintis yra paslėpusi nuo mūsų nemaža gamtos ir prigimties tiesų. Gi kas link mūsų šventojo tikėjimo tiesų, tai šita su-pratimo dovana suteikia mums lyg kad nuojautos, arba nuoyokos (intuicijos), kurios pagalba DIEVO karalystės paslap-tys išrodo mums visoje grožėje. Atskirai imant, ji pakelia, kad kartais ir negalu-tinai, tą uždangalą, kuriuomi yra apdeng-tas Šventasis Raštas, leisdama šitąja do-vana apdovanotajam išvelgti ir suprasti giliausias tikėjimo tiesas. Šiuo būdu ir JĖZUS KRISTUS, prisikėlęs iš mirusių-jų, savo Apaštalus apdovanojo supratimu Šventojo Rašto, kaip tai matome iš Evan-gelijos žodžių (Luk. XXIV. 45): “Tuomet jis davė jiems išmanymą, kad jie su-prastų Raštus.”

Taigi, Šventoji Dvasia tampa mokyto-ja visų tų, kurie turi pašvenčiamąją ma-lonę, suteikdama jiems supratimo visų tie-sų, paliečiančiųjų mūsų sielos gyvenimą, kaip tai yra paties JĖZAUS pasakyta (Jon. VI. 45): “Visi bus DIEVO moki-nami.”

Šventoji Dvasia, panorėjusi Švenčiau-siąją Mariją turėti per savo Sužiedotinę, suprantama, negalėjo nesuteikti Jai su-pratimo dovanos, kuriąja Ji tiek žmonių apdovanoja. Šventoji Dvasia panorėjo,

kad šita Nekalčiausioji Mergelės, kuri taip stropiai mankštindavosi tikėjimo dorybė-je, pripažindama be jokio abejojimo vi-sas Apreiškimo tiesas, jas ir suprastų kas kart labiau, ir įsižiūrėtų į jas kaskart didesnėje šviesoje. Šiuo tikslu Šventoji Dvasia leidė Jai kaskart labiau ir labiau suprasti šitas tiesas, o ypač Įsikūnijimo paslaptį, kurioje Ji yra sulošiusi tokį sva-rbų vaidmenį.

Šita nepaprastoji šviesa kuo įstabiau-siai apšvietė Marijos sielą ypatingai tuo metu, kai Ji, sutikdama tapti DIEVO Mo-tina, nupelnė DIEVO Žodį pradėti savo yscioje. Šituo metu Ji kuo aiškiausiai su-prato visą Viešpaties Įsikūnijimo dieviš-kojo sumanymo (plano) didumą ir pla-tumą ir jojo galutinąjį siekį, kaip tai ga-lima suprasti iš Josios giesmės “Magni-ficat” prakilnių ir įdvasintųjų žodžių, ku-riais Ji atsakė į šv. Elžbietos pasveikini-mą: “Jo gailestingumas nuo kartos į kar-tą tiems, kurie jo bijo. Jis parodė savo peties galybę, išsklaidė tuos, kurie pui-kūs savo širdies mintyje. Jis numetė nuo sosto galiūnus ir išaukštino žemuosius. Alkstančius jis pripildė gėrybėmis, o tur-tuolius paleido tuščius. Jis pakėlė savo tarną Izraėlį, atsimindamas savo gailest-ingumą, taip kaip buvo kalbėjęs mūsų tėvams, Abraomui ir jojo ainijai per am-žius!”

Vėliau, kai Jai nunešus bažnyčion Kū-dikėlį JĖZŪ, Simeonas senelis paėmęs Jį ant savo rankų pradėjo pranašauti, jog šis Kūdikis bus pastatytas kaipo ženklas, kuriam prieštaras, puolimui ir atsikėli-mui daugelio Izraėlyje, ir kad Jos pa-čios širdį pervers skausmų kalavijas, DIE-VO Motina vienu metu kuo aiškiausiai su-prato, kiek sutvėrimas gali suprasti, visą atpirkimo darbo būdą. Ji tučtuojau suvo-kė, jog, jei JĖZUS bus ženklas, kuriam prieštaras, tai ir Jai reikės kartu su Juo-mi kentėti tikslu atpirkti žmoniją ir kar-tu su Juomi iki dugno išgerti kartybių

taurę!

Nuo šios valandos Švenčiausioji Mergelė neturėjo kitoniškų jausmų ir troškimų, kaip tik paties JĖZAUS mintį pagal šv. Pauliaus žodžius: "Mes gi turime KRISTAUS mintį" (I Cor. II. 16)! Nuo šio laiko Ji į viską žiūrėjo, jei taip galima išsirtarti, per JĖZAUS akinius ir viską suprato daug geriau, kaip kad dangaus Angelai taip, kad Bažnyčia tikrai vadina Ją "Angelų Karaliene."

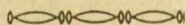
Dabar, jei mes apsvarstysime visą aną kvailystės ir neišmonės bedugnę, kurion krenta visi neturintieji tikėjimo ir kitoniško vadovo, kaip tik tamsybių dvasią, tai mes lengvai suprasime, kaip yra reikalinga supratimo dovana kaip kiekvienam žmogui atskirai, taip ir visuomenei bendrai. Gi iš tikrųjų, ką kita veikia netikėliai, jei ne vien tik stačia galva krenta pražūtin?! "Tai tauta be apsimatymo ir be išmanymo. Kadgi jie būtų išmintingi ir suprastų ir pramatytų, koks bus jų galas!" (ATK. XXXII. 28-29).

Deja! kiek tai ir šiandieną mes matome net ir katalikų, kuriems trūksta supratimo pačių net pagrindinių tikėjimo dalykų! Dauguma turi apie tikėjimą tik labai dulsnų, abejotiną, bergždžią supra-

timą! Daugumos tikėjimas yra taip silpnas, kad pakanka menko, niekuomi nepamatuoto, gudraus piktosios dvasios įkvėpto klaidinančio protavimo, kad sukeltų abejonę tikėjimo dalykuose, arba ir visai sugriautų tikėjimą!

Kiek tai šitokių taip vadinamųjų šiaudinių katalikų, kurie KRISTAUS kančiose ir pažeminime, pačiame Kryžiuje nemato nieko kita, kaip tik gėdą ir paikystę, gi persekiojimuose, kuriuos kenčia Bažnyčia, tiktai dvasiškijos sukniupimą!

Ir nėra ko taip jau daug stebėtis šitai: gi tikras tikėjimo supratimas eina vien tik iš mylinčios DIEVŲ ir nužemintosios (nuolankios) širdies, kurioje yra apsigyvenusi Šventoji Dvasia su savo pašvenčiamąja malone! Nuodėmėse bebraidžiojanti siela nustoja daug ir įgimtojo žmogui proto žvilgsnių, o ką čia ir besakyti apie aukštesnę išmonę?! Kieno visa mintis ir pageidavimas yra prilipęs prie žemės, kieno visi jausmai murdosi po nuodėmės šlykščiaivietes, tasai negali kilti aukštyn, kur šviečia skaisčiausioji Išminties Saulė, kur dangiškuoju kvapu kvėpuoja "Paslaptingoji Rožė" ir spindi ant sosto "Angelų Karalienė"! "Išmintingiausioji Mergelė!"

Vienybė su Kristumi

Pagal knn. V. F. Kienbergerį
parašė knn. Pr. J. Vaitukaitis

ŠVENTOJI VALANDA

Maldingai nusižeminęs Tavo garbiniame, Triasmenis Dieve, aš aukoju mano protą, atmintį ir valią. Apšviesk mane, kad aš galėčiau žinoti Šventąją Tavo Valią visuose Tavo reikaluose su manim. Sutvirtink mane, kad galėčiau nugalėti dvasinį ištyžimą ir pradėčiau šlovinti Tave, Vienasis Triasmenis Dieve.

Viešpatie Jėzau, Tu atsimeni, kad "Jeruzalėje yra prie Avių vartų tvenkinys, ebraiškai vadinamas Betsaida, turįs penkis prieangius. Juose gulėjo didelė daugybė sergančių, aklų, raišų, džiūstančių, kurie laukė vandens pasijudimo" (Jon. V, 2-3). Nūngi šią Šventąją Valandą atsiminimų gausybė apima mano sielą. Man reikalinga Tėvo išganymo. Aš esu didžiai

dėkingas už mano sutvėrimą. Tu man davei malonę būti dėkingam už mano pašventimą. Aš ištiesiu į Tave, Sakramentalinis Jėzau, mano tuščias, raupsuotasis rankas. Jas išgydyk Savo galybe. Aš esu mirtingai sergantis. Pasaulingumas mane padarė tokiu. Aš tapau neregis. Tvyksiančios Gyvenimo Viešvės šviesos manyje sudraikė pastovią tikėjimo šviesos liepsną. Aš esu raišas — save sužalavęs vyliugingais pataikumais ir jautimais. Štai aš esu čia, palaimintoji Betsaida, ir laikiu, kad mane išgydytumei, nes aš esu sudžiuvęs ir kurčias ir nesąmoningas. Išgydyk mane, gerasis Jėzau, kad aš nebesielgčiau, “kaip elgiasi pagonys, sekdami savo išmanymo tuštybę” (Efez. IV, 17).

Meilingas Mokytojai, Tu parodei pasigailėjimą. Aš pasistengsiu sekti Tavo dorybes. Lankydamas Šventąją Valandą galėjau “išmokti Kristų” (Efez. IV, 20). Kad aš tapčiau mažiau įsigalėjęs savo išimylėjimuose ir prisirišimuose. Nes Tu išgydei mane, Viešpatie, išganingame Sakramente.

Šventoji Dvasia, pagreitink mane vertai vaikščioti tais takais, kurie mane vestų į Amžinųjų mano Namų sugrįžimą, “išsižadėjus bedievytės ir pasaulinių geidulių” (Tit. II, 12). Juoba, pirma to aš nepasitikėjau Šv. Dvasios dovanomis. Tai gi, ateik, Šventoji Dvasia, šią iškilmingą valandą ir mano sielą pripildyk su aukštųjų valstybių pasauliu. Taip parėdyk, kad aš prisitaikčiau Tavo žodžiams: “Elgtis, kaip verta to pašaukimo, į kurį jūs esate pašaukti, visu nuolankumu ir romumu, kantrybe, meile pakenčiant kits kitą, rūpestingai palaikant ramybės ryšiu Dvasios vienybę” (Efez. IV, 3).

Malonūs, meilingi Viešpaties Jėzaus Balso atgarsiai pasklydo į Vakarienuosius sienas, kurios juos laikė kaliniais, kol jų pasaulingumas sutirpo šventumo tyloje. Palaimintieji žodžiai — pirmieji kartoti konsekracijos žodžiai — buvo išlepti A-

paštalu širdysen. Jų atminty žvaigždės išsimėtę Galilėjos padangėje nublanko. Toji naktis amžinai liksis šventajame atminime. Taip pat ir Jo žodžiai. Taip pat ir didis įvyknimas, Švenčiausioji Eucharistija.

Ar tai ne Švč. Sakramento Apaštalas, kurs kontempliavo Pirmasias Pasaulio Mišias, kai jis rašė: “Ir mes visi žiūri-me atidengtu veidu lyg veidrodyje į Viešpaties garbę ir esame keičiami, kaip Viešpaties Dvasios į tą patį paveikslą iš skais-tumo į skaistumą” (II Kor. IV, 18). Kokia gi formula, kuriaja esame keičiami į patį Kristų? Argi ne drąsūs Šv. Augustino žodžiai mus nustebina perimančiai aiškiu posakio nušvietimu? “Tu Manęs nepermainysi į save patį, kaip tavo kūno valgi, bet tu persimainysi į Mane.” Taip Šventasis norėjo, kad Kristus būtų kalbėjęs.

Tokios artimos permainos pradą, tarnsformaciją, iš žmogaus į Visa-Šventąjį, negalima geriau apibūdinti, kaip tariant žodžiu: k o m u n i j a, arba v i e n y b ė s u K r i s t u m i.

Viešpatys Jėzus Kristus tarė: “Aš vynmedis, jūs vynmedžio šakelės” (Jon. XV, 5). Juo arčiau yra šaknis prie kamieno, tuo gaiviau plinta. Juo jis kietesnis, tuo ilgesniai tveria. “Štai artojas laukia brangaus žemės vaisiaus” (Jok. V, 7). Vynmedžio šakelė negali nešti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynmedyje. Vynmedžio šakelė, kuri neišduoda vaisiaus, bus laukan išmesta, paskui įmesta į ugnį ir sudeginta. O individualės sielos ir Viešpaties Jėzaus asmens vienybė neša daug gražių vaisių. Vaisiai, kurie pagal gamtą, yra iškelti per malonę. “Argi gali, mano broliai, fygos medis nešti vynuoges, arba vynmedis fygas? Taip nė sūri versmė negali duoti saldaus vandens” (Jok. III, 12).

Lygiai, kaip krikščionis yra artesnis Švenčiausiojo Sakramento, vienybės šal-

tinio ir centro, panašiu būdu jis taps šventesnis. "Aš tikrasis vynmedis, ir Mano Tėvas vynininkas. Kiekviena vynmedžio šakelė manyje, nenešančią vaisiaus, Jis atima, ir kiekvieną, kuri neša vaisiaus, Jis apvalo, kad neštų daugiau vaisiaus" (Jon. XV, 2). Taip kalbėdamas, Išganytojas kalbėjo, kad Jo apaštalai geriau suprastų. Jų daugelis augino vynmedžius. Tokiu mokymu, Viešpats Jėzus pasakojo gyvą ir tikrą istoriją. Šventosios Jo mintys yra apgaubtos didenybe ir kilniuju veiksmu. Tada Jis atidengė artimą sielos vienybę su Dievu. "Kas pasilieka Manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes be Manęs jūs nieko negalite padaryti... Jei pasiliks Manyje ir Mano žodžiai pasiliks jumyse, jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta. Tuo Mano Tėvas garbinamas, kad jūs nešate labai daug vaisių ir esate mano mokytiniai" (Jon. XV, 7).

Tačia žmogaus sielos vienybę su Dieviškąja Viešpaties Jėzaus Asmenybe galima apibūdinti įvairiais atžvilgiais. Juk yra prisirišimo vienybė prie ko nors, artimas prietelio ryšis su kitu. Viešpats Jėzus yra mūsų Prietelis, nes užtikrina Jį mylintiems: "Jūs aš pavadinau prieteliais" (Jon. XV, 15). Kad surinkus visą tolygų rinkinį iš Naujojo Testamento, kur yra gausybė tokių Viešpaties išsireiškimų, galima būtų sudaryti gražią dovanų knygele. Viešpats Jėzus mylėjo Savo prietelius. Jo džiaugsmas buvo būti su žmonių vaikais, — Jo prieteliais. "Aš jau nebevadinu jūsų tarnais... bet prieteliais" (v. 15). Saulės šviesa, kaip auksiniai deimantai, savo skaistumu nušviečia Betaniją, darant visus laimingais ir visus daiktus džiuginančiais. Viešpats Jėzus buvo Betanijos prietelis. Tai buvo pilis, kurią Mokytojas mylėjo. Jis palaikino ją, nes Jo prietelis gyveno jos sienose. "Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį Mariją, ir Lozorijų" (Jon. XI, 5).

Taip pat yra vienybė tarp tikslo pa-

našumo. Šioje vienybėje Išganytojas su apaštališkomis sielomis dalinasi giliu troškimu išganyti sielas. "Žmogaus Sūnus ne prapuldyti sielų atėjo, bet gelbėti" (Luk. IX, 56). Nieko nesakant apie tuos, kurie jau dirba Jo vynuogyne, Jis turi Garbės Legijonų gausybę tolimuose laukuose, ir į visus Jis taria: "Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau jus, kad eitumėte, neštumėte vaisiaus ir jūsų vaisius pasiliktų" (Jon. XV, 16).

Vėlgi taip pat yra vienybė bei panašumas tarp paveiklo ir jo pavyzdžio ar kopijos. Arkiveikalas vaizduoja kūrėjo galybę ir jo asmenį. Poema bei kūrinys paduoda vidujinius apibudinamojo amžiaus įvykius, nušviečia kurią tautą, garbingą valdovą. Nes poeto ar kūrėjo idėjos yra jų sielos gyvenimo dalis. Tai visa įaudžiama į jų genijaus drobę-kūrinį, kurį palieka gentkartėms, kaip meno pavyzdį ar paskui jį sekti.

Ižengk į Paveiklų Galerijos muziejų. Ieškok arkiveikalo, kurį sukūrė Dolei, Rembrandtas, ar kitas genijus. Prieš jų paveikslus stovi šių dienų dailininkai. Vienas imato beribį skirtumą tarp kūrėjo užbaigto veikalo ir kito, kurs kopijavo arkiveikalą. Tuo pačiu atžvilgiu vienybė su Kristumi reiškiasi Jo pasekėjuose. Betgi tuo vienybės pavydalu, kad "Jėzaus gyvybė apsirėkštų mūsų mariame kūne" (II Kor. IV, 11).

Dar daugiau, nes taip pat yra šventoji vienybė tarpe mokinio ir jo mokytojo. Mokinys paseka savo mokytoju. Yra malonus atminimas jaunuoliui, kurs sekė bankierio pėdomis ir paskui mėgino tuo pačiu patapti. Motina laikė savo vyrą už didvyrį, kurį reikėtų sekti. O sūnaitis iškėjo motinos svajonių sapnams.

Tarnas džiaugiasi, jei gyvena šalia savo duondavio. Jis prisitaiko savo valdovo norams, šalinasi ir vengia visa to, kas jį nepatenkintų. "Gana mokytiniai būti, kaip jo mokytojas, ir tarnas, kaip valdo-

vas" (Mat. IX, 25).

Pagalios yra toji šventoji giminystė, toji šventoji mylėtinio ir jo mylimos vienybė, kurią Šv. Rašte Giesmių Knygos giesmininkas išreiškė: "Mano mylėtinis priklauso man ir aš jam, kurs maitinasi tarp lelijų" (Giesm. II, 16). Nieko nėra šventesnio, kaip Dažnojo Komunikanto vienybė su Sakramentaliniu Viešpačiu. A-gapoje — Eucharistinėje meilės puotoje — baimingos tauriųjų mergelių, kaip antai: Teklės, Agnietės, Agotos — širdys, kurios tapo drąsios. Jos maitino savo sielas baltosios lelijos jų Mylėtinio Kūnu. Viešpats Jėzus buvo vaizduojas Pelikanas, duodas Katakumbų vaikams-kan-kiniams — Pankracijui ir Tarcizijui — Švč. Savo Kraują Konsekruotojo Vyno pavydalu. Dėl to tai jie drąsiai atstatė savo krūtines jų persekiotojams. Nes ant jų krūtinių ilsėjosi jų Mylėtojas.

Švč. Eucharistija yra Didis Sakramentas vienybės su Jėzum Kristum — vienybės su Kristum Galva ir vienybės su mistiškojo Jo Kūno nariais. Mūsų vienybėje su Kristum Galva, mes esame sujungti Jo gyveniman. Dėl to Šv. Povilas išsireiškė: "Jūsų gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dievuje" (Kol. III, 3). Mes esame sujungti į pasiaukojantį Jo veiksma Kalvarijoje. Taigi, aš trokštu Jo, mano Mylėtojo, kurs yra Kraujas. Aš ieškau Jo Kalvarijoje, kur Jis yra Auka. Ten aš noriu būti vienas su Juomi. Dėl to gi Šventoji Komunija, plačiausiame to žodžio supratime, yra dviejų aukų vienybė vieno aukojimo vienybėje.

Kaip šventa yra toji vienybė su mistiškojo Jo Kūno nariais! "Taigi, jūs esate Kristaus Kūnas ir nariai vienas prie kito" (I Kor. XII, 27). Kokia džiaugsminga vienos šeimos nariams vienybė priimti Viešpatį Jėzų Ostiją! Šeimai, kokia kita vienybė yra taip šventa! Kaip palaiminta yra susijungti su mūsų draugais komunikantais mūsų parapijinėse bažny-

čiose arba kitur, priimant tą pačią Dangiškąją Manną! Visos ostijos, kurias mūsų draugai Krikščionys kiekvienoj žemiškosios Dievo karalystės dalyj priima, yra vienas ir tas pats Sakramentalinis Jėzus! Per mūsų vienybę su Jėzumi Ostija mes esame sujungti su visais Kristaus nariais ir laikomės "Apaštalų mokslo, bendro duonos laužymo ir maldų" (Apašt. Darb. II, 42).

O Pilgrimo Duona, kurioje esame sujungti su Dieviškuoju Kristumi ir tampa me tos vienybės simbolis tarpe tikrojo Viešpaties Kūno ir mistiškojo Kūno, kurį vadiname Bažnyčia! Dėl to gi mes garbiname Sakramentalinį Viešpatį už tą meilingą giminingumą ir šloviname Tave švenčiausiąjame Sakramente, "iki visi pasieksime tikėjimo ir Dievo Sūnaus pažinimo vienybę, pilną žmogaus subrendimą, Kristaus pilnybės amžio saiką" (Efez. IV, 13).

HONOLULU, Hawaii salos. — Šiose salose apaštalavimo darbu užsiima daug katalikų seserų vienuolių. Tarp jų yra daugiau kaip 50 ir Šv. Dominiko užsienių misijos seserų vienuolių iš Maryknoll, N. Y. Šios seserys daugiausia mokytojauja.

Šv. Dominiko seserų dauguma yra belgų švenč. Širdies kunigų misijonierių žinyboje. Šie kunigai, kurių vienas buvo garsus raupuotasis apaštalas — kun. Damien'as, savo apaštalavimo darbe yra patyrę daug didelių sunkenybių.

Šiame mieste yra namai, kuriuose užlaikomi raupuotojų tėvų vaikeliai — berniukai ir mergaitės. Jų raupuotieji tėvai yra Molokai raupuotųjų kolonijoje. Ten gimę kūdikiai nuo tėvų atskiriami ir paimami į minėtus namus šiame mieste. Šiuose namuose jie auginami ir lanko mokyklą. Juos mokina minėtos Šv. Dominiko seserys vienuolės.

NEJKAINUOJAMAS TURTAS

Anot šventųjų Tėvų nuomonės, praskaltimas prieš skaistybę yra žalingiausias, nes kaip sako šv. Alfonsas Liguori, jog “Iš šimto žmonių prapuolančių, devyniasdešimt devyni ta našta apsinkinti prapuola, o šimtas isgi nėra nuo jos visai liuosas.” Gi priešingai, tiems, kurie skaistybę užlaiko Kristus sako: “Palaiminti tyros širdies, nes jie Dievą regės.” Tad iš čia nekaltybė yra dorybė, kurioje visa telpa; dorybė, nuo kurios visa priklauso; dorybė, per kurią kitos dorybės vertę ir blizgėjimą įgauna; dorybė reikšmingiausia ir naudingiausia žmogaus laikinajam ir amžinajam gyvenimui. Kas dar tebėra tos dorybės neižeidęs arba ją vėl pelnęs sunkiu mūšiu, tai tam bus lengva ir malonu lavintis kitose dorybėse ir pasižymėti. Tad jis gali sušukti su šventuoju Raštu: “Visa gera man atėjo kartu su ja!”

Tačiau, nesunku suprasti, kokį neįvertinamą lobį įgyjama širdies grynumu; kaip malonus yra skaisčiaširdis Dievui, angelams, o net ir žmonėms, dėka tos dorybės. Bet, iš kitos pusės, kokias nelaimes, kartumus ir kančias užsitraukia ant savęs neskaistybės našta! Tikrai žmogus drąsiai turi stoti į kiekvieną mūšį ir nesigailėti aukų apsaugojimui ar atgavimui to dorybių perlo. Nes pasidavimas nuodėmingam geismui apvylija žmogų, išplėšia gyvenimo laimę ir po mirties laukia jo baisios pragaro kančios. Kaip tai baisu likti piktųjų dvasių kankiniu, nuolatos būti griaužiamam savo paties sąžinės!

Ne be pagrindo V. Jėzus sako: “Palaiminti tyros širdies, nes jie Dievą regės.” Ne be reikalo šv. Raštas, toji Amžinosios Tiesos knyga, neišsemiamasis tyrumo garbintojas šaukia: “Oi kaip graži nekalta giminė blizganti dorybėmis! Nemas yra jos atminimas paš Dievą, o pas žmones laikomas didelėj pagarboj.

Nešantis amžinai triumfo šventei vainiką, nes laimėjo kovą ir iš mūšio išėjo nesužeistas” (Sap. 4. 1, 2).

“Visa, kas taip labai branginama, negali susilyginti su nekalta, tyra siela” (Sir. 26, 20).

Dvasiškojo gyvenimo mokytojai tvirtina, jog širdies tyrumas perviršija kitas dorybes, kaip deimantas kitus brangakmenius. Jis yra lelija ir perlas tarpe dorybių. Su juo sąžinė yra rami, linksmus veide šviečia, sieloj gyvena laimingą mirtį, ir, kaip užmokestį užtai amžinai tęsantį gyvenimą danguje. Todėl nieko neprivalu labiau vertinti ir rūpestingiau saugoti, už lytinį susilaikymą, šventą skaistybę. Drąsiai kartoti dažnai su šv. Kazimieru, Lietuvos karaliumi: “Aš beveik lyčiau tūkstantį kartų mirti, negu netekti širdies grynumo!” Reikia atsiminti, jog žmogus prarasdamas nekaltumą širdies daug daugiau nustoja, negu karalius netekdamas valstybės. Todėl būti pasirengus greičiau visko netekti, net gyvybės, negu šios neįvertinamos brangenybės.

Jeigu tau pasitaikytų nupulti ir šiuo atžvilgiu sielos ramumo netekti — pulk greitai prie nuodėmklaučio, išpažink jam savo kaltę su nužemintą ir sutrintą širdimi; o jis išgaus tau iš Dievo atleidimą ir sustiprins, kad tu daugiau nenupultumei.

Bet gal tu dar tebeturi tą taip didelę laimę ir gali sakyti: iš Dievo malonės aš ištikimai užlaikiau skaistybę tada, kaip sako vienas įžymus vyras: “keliauk laimingai, nes tu pats nejauti, kaip gausiai esi aprūpintas; tu visai nenuvoki nuo kiek kentėjimų ir pagundų esi apsaugotas; kaip žiūri į tave pilnas meilės dangaus Viešpats, visi angelai ir šventieji; kaip puikų pažymėjimą tu už savo nekaltumą apturėsi danguje.” Nes — “visa, kas taip labai yra branginama, negali būti sulyginta su nekalta siela.”

Sulig Miulerio P. G.

Laiškas iš Lietuvos

Mielas Tėveli,

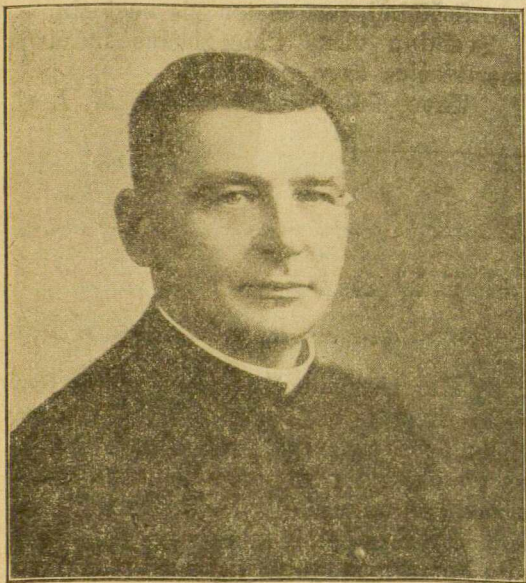
Rašau iš mielosios Marijampolės, kur mudviem teko gana gerokas laikas gyventi ir darbuotis. Į Kauną iš Anglijos parvažiavau gana vėlai — 11 val. naktį. Kol išlipau, kol susiieškojau taxi, tai atėjo ir pusiau dvylikta nakties. Neturėdamas tad per daug kada dairyties, skubu į Laisvės Alėjos 61. Miestas jau apmigęs. Šviesos gatvėse ne per daugiausia. Taksi gana patogus. Nustebau, nejausdamas jokio kratyimo nei dundėjimo, kaip seniau atsime nu būdavo važiuojant Kauno gatvėmis. Dabar automobilis švilpia, kaip Amerikos keliais. Kas gi čia būtų? — Gi ir Kaunas pridengęs jau savo plikus gatvių akmenis kokia tai lygia mase, kad jautiesi visiškai kaip didžiųjų miestų gatvėse. Atmainą, tiesa, aš jau pastebėjau pačioje geležinkelio stotyje. Ir Kaune reikia iš vagono išlipis ne aplinkui vaikščioti varteliais, bet leistis patogiais trepais žemyn ir po žemin išeinį stačiai į stotį, kaip Berlyne ar Londone. Valio! mūs laikinoji sostinė! Vadinasi, vejamės pasaulio didmiesčius. Daugiau atmainų naktį važiuodamas ne daug pastebėjau. Tik tai Laisvės 61 pamačiau naujus mūrus statant trimis ar keturiais aukštais. Vadinasi, pasaulis, kad ir krizės metu, dar vis kiek darbuojasi ir nenori nusiminimui pasiduoti. Ženklas geras. Anksti rytą, ilgai netrukdamas, pradėjau galvoti apie Marijampolę. Mat, Marijampolė, vis Marijampolė — savas miestas, traukte lyg kas ten traukia ir gana.

Susisiekinas Kauno su Marijampolė dabar jau gana pagerintas. Ne tik geležinkelis, bet gyva bala burzgia ir autobusų. Ir autobusai dabar sutvarkyti visai žmoniškai: ir Kaune ir Marijampolėje turi savo stotis, ir valandas, kada turi išeiti iš stoties mašina. Pigumėlis gi, tai negirdėtas!.. Už tris litukus veža iš Kau-

no į Marijampolę.

Marijampolė taip pat nelabai nori atsilikti nuo laikinosios sostinės. Negirdėtas daiktas! Kai Marijampolės gatvėse barkšo dideliausi lauko akmenys, kuriais važiuojant gali ir dantys išbarškėti, Degučių priemiestyje, pradėdant nuo pašto rūmų ligi pat kalėjimo, kuris dabar tarsi kokia tvirtovė pastatytas vietoje senovės pėkstininkų pulko kazermių, visai priešais Bridžių ūkį, visa gatvė išlieta maxfaltu ar kuo kitu, lygi, kaip Laisvės Alėja Kaune... Kuo Degučiai užsipelnė tokią pagarbą, nebent tuo, kad turi "akademiją"?

Miesto sodas aptvertas labai gražiai ir aplink pristatyta daug gražių mūrinių namų. Net tose balose, kur pirmiau visuomet vanduo gulėjo už miesto sodo, dabar stūkso kelių aukštų mūrai... Kun. Miknevičiaus sode, taip pat p. Plioplys su savo vyrais darbuojasi bestatydami naują mūrinių namą — tai, esą, būsianti paliegiusiems ir pasenusiems kunigams prieglauda... Puikus dalykas!.. Vieta ir patogi, ir graži, ir sveika: aplinkui sodai, toli nuo gatvių dundėjimo... Senųjų rinkų vietoje dabar grindinys išgriautas ir padaryti gražūs kliombai, suoleliai sustatyti publikai pasilsėti po darbų ir nuovargio. Liudvinavo gatvė (Smertelna) taip pat maino savo veidą. Ties pačia bažnyčia ant kampo stovi gražus mūrelis Akelių iš Meškučių, toliau, ties miesto sodu iš vienos pusės mūras, o iš kitos — stovi du gražūs mediniai rūmai, gražiai nudažyti, aptverti štakietais. Dar toliau visa eilė ir medinių ir mūrinių namų ligi pat kapinių... Po visą buvusio Kvietišio pošnų stūkso jau daugybė įvairiausio tipo, dydžio, grožio namų ir namelių... Tai naujasis Marijampolės miestas... Toliau kėpšo cukraus fabriko kaminas ir su įvairiais trobesiais...

Tėvas A. Petrauskas, M. I. C.

Misijonierius.

Vienuolyno, tai tikrai nepažintum — tikra pilis!..

Anksti rytą, radęs jau Marijampolėje tris Thompsoniškius klierikus, su jais išėjome apžiūrėti miesto arčiau. Amerikiečiams ypač labai rūpėjo aplankyti amerikietes seseles, o man aplankyti kapus ir pasimelsti už mirusiųosius, kurie man išvažiavus atsiskyrė su šiuo pasauliu. Seselelės gyvena visai gerai, spaustuvė ir mokyklos joms sekasi gerai, mano netrukus įsikurti savą mergaičių gimnaziją, o šiemet kuria mergaičių bendrąją Vilkaviškyje, tokį pat turi Utenoje, Telšiuose spaustuvę ir t.t... Vadinasi mergaitės dirba išsijuosusios. Neturi kam šelpti, tai pačios save šelpia savo darbštumu. Dieve joms padėk!..

Kapuose jau, brač, visas kvartalas mūsų šikių apimtas. Ir kun. Grašis, ir kun. Katalius, ir kun. Tilvytis, ir Br. Mykolas, ir Br. Antanas, ir Br. Gabrielius likosi Panėvėžyje... Kapams paskirta gana patogi

vieta — netoli nuo mūsų mokytojo Savicko kapo, šiaurės takelio į miestą. Šalia mūsų yra kapinynas jaunuolių ateitininkų su tikrai puikiu bendru visiems paminklu. Čia pat ir pavasarininkų ir Seselių... Aplankiau ir Tavo tėvelių Liurdo karstą... Viskas tvarkoje. Gražiai aptaisyta. Tie kapai, kur mudviem esant Marijampolėje buvo vos dar pradėti, dabar jau pilni, vietos trūksta... Kaip greit žmonės keičiasi: gyvieji skuba gulti į kapus, kad savo vietas užleistų naujiems, kurie vėl skuba augti, kad užimtų savas pozicijas...

Parapijoje ne per smagiausios naujienos. Daugelis geriausių žmonių labai nusiminę ir net visai be išėities. Gustaičių Motiejus Gustaitis, toks kilnus ir geras žmogus jau beveik visai prie ubago krepšio privarytas. "Ūkininkų Sąjungoje" būdamas jis "žiravo" vekselį nežinau kiek tūkstančių, dabar šiai subankrūtijus, jo ūkį stato iš varžtinių... Dobrila laikrodininkas subankrūtijos, jo vekselius buvo "žiravęs" mano Vinclovas 15,000 litų, ir Plioplys ar 12,000, ir dar kiti. Dabar visi kremtasi sau pirštus, kai pirkalavo iš jų vekselius atmokėti. Mano Vinclovas visiškai nusiminęs. Juk 15,000 žmogui nei dėl šio, nei dėl to išmesti, kai pirklyba neina, tai ne juokai!..

Tėveliai nenori manęs pasilikti Lietuvoje. Matyti, gerokai aš jiems įsikartau. Uždavė atlaikyti 8 dienų rekolekcijas kartu su visu vienuolynu jiems vadovaujant, o paskui grįžti atgalios į Ameriką. Ką darysi, grįšiu, bet ar galėsiu kiek būti sugadus tenai, tai aš nežinau. Aš ketinu į Ameriką grįžti apie rugsėjo pabaigą, arba spalio pradžią. Būk toks geras paskelbk tą žinią laikraščiuose ir šiaip laiškuose ar žodžiu kur sueidamas, gal atsiiras kur kokio darbelio, kad nereiktų man dovanai duonos jums gadinti.

Atsiunčiu dar atsiminimus apie Manchesterio Misijas ir jų vargus. Taip pat ir porą lakštų iš kelionės su a. a. Kudirka

į Ameriką. Iš Lietuvos žinių dabar nesiuo-
čiu jokių, nes nėra reikalo, kai atvažiuo-
siu, tai tuomet viską žodžiu atpasakosiu...

Tuo tarpu su Die, lauk manęs atvyks-
tant. Žinoma, aš pirmiausiai vyksiu į
Thompson, jei būtų kokių reikalų, kad rei-

kalingas būčiau į Chicago, tai man pra-
neški, ar į Thompsoną, ar į New Yorką
kun. Šeštokui, nes aš ten vis sustosiu.

Sveikinu visus Chicagiečius ir visus
amerikiečius savo prietelius.

Tavo Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Mūsų Darbai

“LAIVO” SKAITYTOJAMS

Spalių 23 d. 1932 m. Marijonų Kole-
gijos Rėmėjų seimas Aušros Vartuose,
2323 W. 23 Place, Chicago, Ill.

Seimo Rengėjai pastarame “Laivo”
numeryje pagarsino Chicagos Rėmėjų Ap-
skrities susirinkimo protokolą ir lietuviš-
koms Draugijoms idėjo laišką su prašy-
mu išrinkti bent tris ar penkis atstovus
į Kolegijos Rėmėjų Šeštąjį seimą.

Dabar gi Didžiai Gerbiamųjų “Laivo”
skaitytojų prašome atsiliepti Bernaičių
Kolegijos reikalui, pasirenkant sau tinkamą
tai padaryti būdą, vieną ar keletą iš
žemiaus paminėtų:

1) kas gali teasmieniai atvyksta į sei-
mą 23 spalių mėnesio dieną;

2) kas deliai tolumo ir neturėjimo lė-
šų jokiū būdu nebegali seime asmeniai
dalyvauti, teatrašo Kolegijos Rėmėjų Ce-
ntro antrašu: *Marian Fathers, 2334 So.
Oakley Ave., Chicago, Ill.* laiškutį su sei-
mo pasveikinimu ir jeigu galėtų tesiuočia
jame seimo pasveikinimo dolerinę dova-
nelę.

Bet prašome pastebėti, kad skaitytojai, nedir-
bantieji ir nebegalintieji su dovanėlėmis pasirody-
ti, neatsisakyti nuo seimo pasveikinimo laiškučio,
kuriame tepareiškia nors užuojautą kitiems “Lai-
vo” skaitytojams ir bendrai Kolegijos Rėmėjams
darbo neturintiems nariams, kurie dabar patys
randasi sunkioje padėtyje ir iš mūsų pusės laukia
užuojautos ir pas juos atsilankymo su dovaniniu
“Laivu.”

3) Kas tik prieš šį Seimą iš mūsų Ko-
legijos Rėmėjų atsilieps į Rėmėjų Centrą
laišku arba asmeniai praneš, kad nedar-
bas trugdo būti Kolegijos Rėmėjų tikruo-
ju nariu su teise turėti šv. Mišias ir “Lai-
vą,” tai mes rūpinsimės dar per pusę
metų suteikti narystės teises iš tam tikro
bedarbių šelpimo fondo, kurį sudaro mū-
sų Rėmėjai dirbantieji savo gausnesne au-
ka perviršijančia trijų dolerių metinės na-
rystės mokestį.

4) Prašome seimo sveikinimo laišku-
tyje duoti savo nurodymų bei patarimų,
panašiai čia idėtiems laiškamis pereitais
metais Seimą sveikinant:

a) Sveikniu Marijonų Kolegijos Seimą, lauk-
dama jo gražių rezoliucijų, kuriais esu pasiryžusi
vykdyti. Patariu iškelti Seime sumanymą laimė-
jimū Rėmėjų padovanotų daiktų! Priimkite do-
vanėlę trejatos dolerinių.

VERONIKA SKUPINĖ,

iš No. Abington, Mass.

b) Sveikinu Seimą pasižadėdama ateinančiais
metais įsigyti amžinąją Kolegijos Rėmėjų narystę.

MAGDĖ VOSYLIUTĖ,

iš Waterbury, Conn.

P. S. Narystė amžinoji jau įgyta.

c) Sveikinu Seimo delegatus, telaimina Viešpats
jų darbus! Gaila man, kad negaliu buti su jumis
ir kad nepajėgiu daugiau dviejų dolerių aukos
pridėti.

Su pagarba

MOTIEJUS BOGUŠAS,

iš Waterbury, Conn.

d) Linkiu Seimui pasisekimo ir patariu išrasti
budus supažindinti mūsų lietuvius su Kolegijos ti-
kslais, tai ir jų mažos dolerinės aukos sudarys rei-
kalingą jai paramą. Priimkite mano vieną dolerį.

A. TIŠKIENĖ, iš New Haven, Conn.

e) Dėl bedarbės vos mintu ir negaliu jokios aukos siūsti, bet už visus Kolegijos darbuotojus ir Seimo dalyvius meldžiuosiu ir jusų prašau šv. Mišiose mus bedarbius atminti. Patariu Rėmėjų Centru per visus metus garsinti bedarbių atminimą šv. Mišiose ir darbus jie gavę išmokės Kolegijos skolas.

Su pagarba

ONA BARŠTIENĖ, iš Detroit, Mich.

Viršminėtos formos laiškų pereitais metais Seimas iš "Laivo" skaitytojų ir Kolegijos Rėmėjų gavo net keletą šimtų, kaip atsakymą į kvietimo laiškus dalyvauti Seime. Bet šiais metais, pačtui pabranginus laiškų siuntinėjimą, norėdami sumažinti išlaidas, naudojamės "Laivu", dėdami čia visiems skaitytojams ir Kolegijos Rėmėjams bendrą pakvietimą į Seimą ir tikimės, kad Malonūs Skaitytojai priims jį taip, kaip pernai priėmė asmeninius jiems pasiūstus laiškučius.

VI Seimo Rengimo Komisija.

Antrašas: *Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.*

Kolegijos Rėmėjai:

Andrulionienė, Shenandoah, Pa...	5.00
M. Rusienė, P. Washington, L.I., N.Y.	1.00
M. Rusienė, P. Washington, L.I., N.Y.	3.00
Ant. Laurinaitis, Waterbury, Conn.	1.00
J. Dubauskas, Waterbury, Conn.	1.00
Ant. Zdankus, Chicago, Ill.	3.00
Ringailienė, Yonkers, N. Y.	1.00
O. Kvietkienė, New York City ..	10.00
Ringailienė, Yonkers, N. Y.	3.00
M. Vosyliūtė, Waterbury, Conn.	2.00
Paul Marozas, Pittsburgh, Pa. ..	1.00
J. Čiubanavičius, Norwood, Mass.	3.00
M. Stašytė, Worcester, Mass. ..	1.00
A. Gradeckienė, New Britain, Conn.	1.00
Mrs. Bužinienė, Linden, N. J. ..	1.00
S. Šeputienė, Brockton, Mass. ..	3.00
S. Cibulskis, Waterbury, Conn. ..	2.00
A. Wareika, Dayton, Ohio	1.00
A. Valantiejus, L. I., N. Y.	2.00
A. Tamoševičienė, Montello, Mass.	2.00
F. Miliauskas, Cicero, Ill.	5.00

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Rėmėjų Centras.*

IŠ MARLJONŲ MISIJŲ

Manchester'io Lietuviai

Baigdamas Misijas Londone, gavau pakvietimą iš Manchester lietuvių vado — p. Valinsko atvykti su Misijomis ir į Manchesterį. Žinoma, negalėjau aš to jiems pažadėti kol neišgavo iš savo vietinio vyskupo leidimo svetimam kunigui jo vyskupijoje laikyti Misijas, o taip pat kol nesusirado sau palankaus anglo klebono, kuris sutiktų savo bažnyčioje lietuviškas pamaldas įsileisti.

Reikia, mat, žinoti, kad Manchesterio lietuviai, kad ir turėjo išvien su lenkais, bei ukrainiečiais savą bažnyčią ir kunigą, mokantį visomis trimis kalbomis kalbėti, dabar tačiau, nežinia iš keno kaltės, nebetę yra ir kunigo ir savo bažnyčios. Bažnyčia parduota ir dabar rengiama iš jos padaryti fabrikas. Žmonės be galo gailisi ir nežinau ką duotų, kad tik vėl galėtų susigražinti savąją bažnytėlę ir turėti savą kunigą. Daugelis ateivių iš Lietuvos angliškai arba visiškai ligšiol dar neišmokę, arba labai nedaug. Ta kalba sakomų pamokslų nesugeba suprasti. Kiti vėl ką kiek ir nusivokia angliškai, bet savo tėvų kalba garbinti Dievą kiekvienam smagiau ir gana!

Kol turėjo savą bažnyčią, tai kad ir pora metų jau buvo nebetę savo kunigo, vis tačiau bent retkarčiais susilaukdavo atvykstant iš kitur kokį lietuvi kunigą ir savo sielos reikalus apsirūpindavo. Po kelis kartus čia atvykdavo iš Londono kun. A. Sidaravičius. Kelias savaites išbuvo čionai iš Kauno lankęsis Tėvas Paukštys, jėzavitas... Jei nesusilaukdavo jokio kunigo lietuvi, tai bent susirinkdavo pats, pagiedodavo šventas giesmes, prisimindavo sau tėvynės laikus. Šv. Mišių kur kitur išklaudydavo. Šiomet tačiau viskas dinga. Bažnyčia parduota ir visi katalikai ateiviai, tiek lietuviai, kurių čionai yra daugiausia, tiek lenkai, tiek

ukrainiečiai — visi dabar liūdi, visi norėtų gražinti sau bažnyčią ir turėti sau kunigą, kuris galėtų juos suprasti, jų tėvų kalba išaiškinti tikėjimo reikalus...

Nemokantieji anglų kalbos, turėjo išbūti be šv. Sakramentų jau po keleta metų. Kaip baisu kiekvienam tikinčiam žmogui nuodėmėje gyventi ir kiekvienoje valandoje bijotis, kad nereiktų be šventų Sakramentų skirtis su šino pasauliu! Iš to kiekvienam bus aišku, su koku džiaugsmu pasitiko mane manchesteriečiai atvykstantį išpildyti jų prašymą!..

Visa vyrų delegacija pasitiko mane stotyje, tarsi vyskupą ar šiaip kokį brangų ir laukiamą svečią!

Šv. Chad'o parapijos klebonas — kun. J. Callaway pasiskubino lietuviams į pa-

galbą, pasiūlydamas jiems savo erdvę ir gražią bažnyčią, o misijonieriui savo svetimą pastogę.

Sutarėme laikyti Misijas per ištisas dvi savaites, nes per trumpesnį laiką negalima būtų buvę suskubti visų išklaudyti išpažinties. Čia lietuvių, kaip paskui pasirodė, yra gana daug. To nežinojo net pats klebonas. Jam rodėsi, kad lenkų daugiau, nekaip lietuvių. Pasirodė tačiau visai priešingai, kad lenkų čionai esama ne per daugiausia, o lietuvių daug. Vakarais ir rytais prisirinkdavo į Misijas tiek lietuvių, kad stebėdavosi klebonas ir pats lietuviai, kad tiek daug čia jų esama.

Paskutinioji diena geriausia parodė, kiek čia yra norinčių lietuviškų pamaldų.

* * *

Amerikos Letuvių Žinios

ŠV. PRANCIŠKAUS SESERŲ DE-
ŠIMTMEČIO SUKAKTUVĖS
1922 -- 1932

PITTSBURGH, PA. — Šv. Pranciškaus seserų vienuolija iškilmingai minėjo 10 metų savo gyvavimo sukaktį, rugpiučio 25 d., 10:30 val. ryto. Jo Ekscelencija vyskupas H. C. Boyle pašventino naują liglaikinę seserų koplytėlę; iškilmingas šv. Mišias laikė kun. J. Simonaitis iš Elizabeth, N. J., jubiliejinį pamokslą sakė seserų prietelis ir dosnus rėmėjas kun. J. Ambotas iš Hartford, Conn.

Muzikalę dalį koplyčioje išpildė lietuvių visuomenėje pasižymėję artistai kun. J. Čižauskas, Jonas ir Marijona Čižauskai iš Detroit, Mich. ir seserys.

Iškilmėse dalyvavo A. L. K. Federacijos 22 kongreso atstovai ir kviestieji svečiai.

Baigus iškilmes koplyčioje, gerb. svečiams vienuolyne buvo suruošta puota,

per kurią kalbėjo Jo Ekscelencija vyskupas, kongreso atstovai ir kiti žymūs svečiai bei veikėjai.

Šia proga buvo suruošta pritaikinta programa išreiškimui pagarbos ir dėkos vienuolijos įkūrėjams ir rėmėjams.

*Šv. Pranciškaus Seserų Vienuolijos
Istorijos Bruožai*

Troškimas dirbti Dievui ir Tėvynei padėjo pergaleti daug kliūčių, kurias šv. Pranciškaus seserys turėjo pergyventi. Būdamos dar šv. Šeimynos seserų globoje jau tarnavo lietuviams, mokydamos vaikučius. Bet pasirodė, kad mūsų tauta buvo nuskriausta, nes lietuviškose parapijose būdavo daugiau svetimtaučių seserų, negu lietuvių. Supratęs, kad būdamos svetimtaučių vienuolyne ne ilgai galės savo tautiečiams tarnauti, 1917 m. iškėlė klausimą — įkurti lietuvišką provinciją tame pačiame vienuolyne. Šis suma-

nymas sutiko daug priešingumo, todėl kreiptasi į keletą kitų vienuolynų Chicagoje ir Piitsburgh'e kol, pagaliau, susidomėjusių kunigų pastangomis ir seserų pasišventimu, surasta prieglauda Šv. Pranciškaus vienuolyne, Millvale, Pa. Tame vienuolyne įsikūrė naujoji mūsų įstaiga — Šv. Pranciškaus lietuvių seserų vienuolynas. Naujam vienuolynui pradžia davė iš Seserų Nazariečių vienuolyno Šv. Bažnyčios teisėtai paliuosuotas 15 profesijų, 9 naujokės ir 2 kandidatės. Didelį ir svarbų darbą, lietuvių seselių perkėlimą iš vieno vienuolyno į kitą, atliko pralotas M. L. Krušas.

Spartus seserų skaičiaus augimas ir vietos trūkumas svetimam vienuolyne sukėlė rūpestį apie atskirą lietuviams Motiniškąjį Namą.

Vienuolijos statymo sumanymui atsiekti pirmą sėkmingą žingsnį padarė kun. M. J. Kazėnas, surasdamas visais atžvilgiais tinkamiausią vienuolijai 33 akrų žemės sklypą. Jo pastangos, seselių pasišventimas ir geradarių dosnumas davė galimybės veikiai sumanymą vykdyti.

Statybą sėkmingai baigti padėjo paraskola iš LRKSA, seserų uždarbis, gerb. klebonų parama, vienuolijos išleisti bonai ir žmonių geraširdingumas.

Naujojo vienuolyno pašventimas ir pirmosios įvilktuvų ir profesijos iškilmės įvyko rugpiūčio 12 ir 15 dd., 1925. Nuo tos dienos iš čia prasidėjo lietuvių visuomeniškas veikimas, bet vis dar svetimtaučių viršininkų globoje. Su vienuolijos pašventinimu, prasidėjo kanoniškas novicijatas, priiminėjimas juvenačių ir įsteigta "Teachers' Training School", seserų lavinimui.

Svetimtautės auklėtojos, pastebėjusios lietuvių seserų ištikimumą, ir apskurumą, gavo iš vyskupo leidimą suteikti seserims savarankiškumą jų vienuolijos reikaluose. 1928 metais įvyko pirmieji formaliniai vienuolijos valdybos rinkimai,

kuriuose išrinkta lietuvių viršininkė ir taryba. Nuo to laiko naujasis vienuolynas tapo nepriklausoma nuo svetimtaučių įstaiga.

Šv. Pranciškaus seserų, kaip ir kitų vienuolijų, tikslas yra pačių vienuolių tobulybės siekimas ir sielos išganymas. Jų priemonė tam šventumui pasiekti pasišventimas Dievo garbę platinti ir jaunimą auklėti.

Nuo to laiko, kada Šv. Pranciškaus seserys tapo nepriklausomos nuo svetimtaučių, auklėjimo darbas uoliai pildomas. Pradedant 1922 m. iki šiam laikui seserys pranciškietės mokytojauja sekančiose parapijose:

Šv. Kazimiero, Pittsburgh, Pa.; *Šv. Jurgio*, Detroit, Mich.; *Šv. Jurgio*, Philadelphia, Pa.; *Šv. Petro*, Kenosha, Wis.; *Šv. Trejybės*, Hartford, Conn.; *Šv. Juozapo*, Mahanoy City, Pa.; *Šv. Petro ir Povilo*, Homestead, Pa.; *Šv. Petro ir Povilo*, Elizabeth, N. J.; *Šv. Pranciškaus Vienuolyno Juvenatas*; *Šv. Vincento*, Pittsburgh, Pa.; *Šv. Petro ir Povilo*, Grand Rapids, Mich.; *Šv. Juozapo*, Du Bois, Pa.; *Šv. Jurgio*, Rochester, N. Y.; *Šv. Antano*, Detroit, Mich.; *Šv. Kazimiero*, Kansas City, Kan.; *Šv. Kazimiero*, Amsterdam, N. Y.; *Šv. Pranciškaus*, Pittsburgh, Pa.; *Šv. Jurgio*, Cleveland, Ohio.

Be vedimo mokyklų, seserys taip pat katekizuoja viešų mokyklų vaikučius ne vien tose parapijose, kur jos darbuojasi, bet ir tų miestų apylinkėse, kur nesiranda parapijinių mokyklų. Tokių klasių yra vedusios sekančiose parapijose:

Šv. Luko, Bentleville, Pa.; *Šv. Jurgio*, Shenandoah, Pa.; *V. Jėzaus Dangun Įžengimo*, North Side, Pittsburgh, Pa.; *Šv. Izidoriaus*, Braddock, Pa.; *Šv. Antano*, Bridgeville, Pa.; *Šv. Liudviko*, Maizeville, Pa.; *Šv. Mykolo*, Bayonne, N. J.; *Šv. Trejybės*, Newark, N. J.; *Motinos Sopolingos*, Harrison, N. J.; *Aušros Vartų*, New York, N. Y.

“Ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisybės, o visa kita bus jums priduota.” Sekdamos tą Kristaus nurodymą, seserys pasitiki, kad kaip praaišiję Jis laimino jų darbuotę, taip ir ateityje laikys Savo meilingoje apvaizdoje. *A. M. D. G.*

ŠV. KAZIMIERO SESERŲ VIENUOLIJOS 25 METŲ JUBILIEJUS

CHICAGO, ILL. — Šv. Kazimiero seserys rugp. 30 d. minėjo 25 metų jubiliejų. Tikėjimo akimis žiūrint, galime visi pasidžiaugti ir pasimokyti, kaip reikia dėl mūsų švento tikėjimo pasiaukoti. Dėl mūsų švento tikėjimo pirmosios šv. Kazimiero seserys, Motina Marija, sesuo M. Immaculata ir sesuo M. Koncepta, 1907 m., rugpiūčio 30 d., padarė klusnumo, neturto ir skaistybės įžadus; dėl tikėjimo jau apie 300 šv. Kazimiero sesučių, sekdamos pirmųjų pavyzdį, sudėjo Dievui vienuoliškus įžadus; dėl tikėjimo šv. Kazimiero seserys atidarinėjo mokyklą po mokyklos; dėl tikėjimo sesutės vyksta Lietuva įsteigti naują provinciją; dėl tikėjimo sesutės medituoja pusvalandį kasdien; dėl tikėjimo sesutės kasdien klauso šv. Mišių ir eina prie šv. Komunijos; dėl tikėjimo sesutės Išpažinties Sakramentu naudoja si kas savaitė; dėl tikėjimo sesutės pašvenčia maldai dešimtą dalį laiko: visa tai sudėjus, matome rimtą priežastį džiaugsmo ir dėkingumo šv. Kazimiero seserims už jų pasišventimą tikėjimui, per kurį ir mus Dievas gausiai palaimino.

Šv. Kazimiero seserų vienuolijos tikslas buvo pilnai pasiaukoti tikėjimo darbams, pasirenkant mažų vaikelių auklėjimo darbą. Ar šv. Kazimiero seserys atsiekė savo tikslą? Šiam klausimui atsakyti subėgs saktantinė minia paliūdyti, kad sesutės savo tikslą atsiekė. Daug tėvų, motinų, jaunikačių ir mergaičių džiaugiasi, kad turėjo laimės ar tai savo vaikelius siųsti, ar tai vaikeliai patys lankyti katalikišką mokyklą, vedamą šv. Kazi-

miero seserų.

Mūsų lietuvių katalikų širdys prisipildo dideliu džiaugsmu atmenant šv. Kazimiero seserų 25 metų tikėjimui darbą. Sekant metus po metų ir matant kaip ši vienuolija augo ir klestėjo tikėjimo darbuose, mums visiems suprantama, kad tai čia yra ženklas mūsų tautai neapsakomo Dievo gerumo, Kurs teikėsi palaiminti lietuvių šeimynas per šv. Kazimiero seserų pasišventimą tikėjimui.

Šie pirmieji šv. Kazimiero seserų vienuolijos 25 metai, tai buvo prisirengimo metai. Dabar sekančiais 25 metais lauksime dar gražesnių tikėjimui darbų. Žinoma, tų pačių pradžios mokyklų jau negalima didinti, nes šiais laikais jos visos atitinka vaikučių skaičiui, bet galima naujų įsigyti ten, kur jų dar nėra.

Be to, šv. Kryžiaus ligoninė, toli gražu, dar per maža ir į ją privalėtume kreipti daug dėmesio, kad sekančiais 25 metais ją išaugintume kaip šv. Jono Springfield, Ill., kur viso to miesto ligonys ir katalikai ir nekatalikai yra aprūpinami.

Nemažiau dėmesio privalome kreipti ir į šv. Kazimiero akademią mergaitėms. Ši mokykla yra mūsų lietuvių Amerikoje pažiba. Jai reikalinga nustatyti planai, kad sekančiais 25 metais ji išaugtų į pilną kolegiją mergaitėms.

Tad linkime šv. Kazimiero seserims, minint sidabrinį jubiliejų, didžiausio pasisekimo ateity tikėjimo darbuose, kaip pradinėse mokyklose, taip ligoninės išvystyme ir akademijos aukštesnio mokslo siekime. *Kun. J. Mačulionis, M.I.C.*

KLAUSIMAS. Kokia nuodėmė yra pykti ant Dievo? *Pikt.*

ATSAKYMAS. Rodos negalimas daktas, kad tikintis katalikas galėtų taip daryti. Bet kas taip padarytų, tai jis pareikštų panieką Visagaliui ir čia gali būti labai sunki nuodėmė. Žinoma, daug priklauso ir nuo paties pykimo — kokis jis buvo.